

DN. REGINÆESKIÆ

Nobili Domo & Sanguine Austenio prognatæ,

Irreprehensa in Deum Opt. Pietate,

Intemerata in Maritum Fide,

Incomparabili in Sobolem utriusq; Sexus Caritate,

Maximis Minimisq; notissimæ,

VIRI Præ-Consularis, & iam Beati,

DN. JACOBIESKEN,

Conjugi carissimæ, Viduæ,

Ultimum hoc Honoris

VECTIGAL,

WENCESLAUS JOHANNIDES, Prof. Publ. & Visitator,

Et

JOHANNES REZIK, Prof. P. & Visitator

Gymnasii Thorunensis,

BENEFICIORUM INTEGRO SEXENNIO PERCEPTORUM MEMOR,

Anno Christianorum M. CCCCC. LXXXII.

Die solennis Sepulturæ,

quæ fuit Januar. nona,

promptè & reverenter

deposuerunt.

THORVNII,

Imprimebat Johannes Balthasar Bresler.

*Xurvias anima sancta nunc condimus urna,
Matrona sequimur funera moesta pia.
Magnifici Soror est Austen, Prae-Consulis Uxor
Eskiada, claro Faemina clara loco.
Cujus cura preces fuerant, cui Biblia cordi,
Et servire suo nocte dieq; Deo.
Natos & Natam summo dilexit amore,
Vicit eo matres mater amore bonas.
Ut teneros ales pullos fovet atq; tuetur:
Sic Sobolem Mater fovit & illa suam.
Hanc igitur Matrem tam sanctam tamq; benignam
Prosequitor lacrymis Eskia tota Domus.
Hanc Austeniada dilectam flete Sororem,
Defuncta manes & celebrate pios.
Faemina sancta, poli magnum Decus, accipe Christus
Praemia quae donat pro Pietate Tibi.
Soletur Bonitas Sobolem divina relictam,
Et post tristitiam gaudia fundat ei!*

AD LAUDABILEM ALTRICEM QUONDAM SUAM.

*I rapidum biberem Tanaim, Scythicasq; paludes,
Fructiferam aut undam, Nile superbe, tuam:
Per mare fluctilonum raperet si carbasa Caurus,
Argolica & ferret corpora nostra ratis:
Candida si incolerem multâ nive culmina sancti
Soraetis, Scyllam & murmura saeva sali:
Nuncius at veniens morbos casumq; dolendum,
Si mihi narraret, mens mea laesa foret.
Hic postquam increpuit tua mors (quis credere vellet?)
Intremui toto corpore, mente simul.*

Nec

Nec minùs Ingemui, quàm si de corpore sano,
Nervus, vel dextræ pars resecanda foret.
Ut Metius quondam doluit sua corpora rumpi,
Sensit ut ultores prodicionis equos:
Sic animus noster sese in contraria scindit,
Tendit eò pars hæc, altera tendit eò.
Solvuntur sensus molles, nubesq; doloris
Squallida, convestit pectora fessa mea.
Ut tamen hæc mentis nubes procul ipsa recessit,
Et rursus sensus convaluere mei:
Ore pio, sanctum, mite & venerabile Nomen
Incinui, mihi quod Numinis instar erat.
Numinis instar eras mihi, Tu *Regina*, recordor,
Dum tetigit me Fors fulmine sæva suo.
Cùm primùm adveni magnam peregrinus in Urbem,
Ignotus populo, & vix mihi notus eram.
Hospitium mihi tu, lætanter prima dedisti,
Tu rebus fueras ara reperta meis.
Me dilexisti, genitrix velut optima prolem,
Notus erat candor pluribus ille tuus.
Non neglexisti lassis succurrere rebus,
Ausas es me largâ sustinuisse manu.
Fortunæ est nostræ per Te sic reddita vita,
Reddit ut extinctis Pallas amica focis.
Cùm sævi raperent in Syrtes Carbasa venti
Naufraga, præter Spem littora tuta dabas.
Vestivisti me, mihi largè alimenta dedisti,
Tu fueras, fateor, sancta Tabitha mihi.
Quod firmus steterim primo illo tempore, sanctè
Confiteor, primum munus id esse tuum.
Omnia scire cupit si quis data munera nobis,
Plus, quàm quod fieri res finit ille cupit.
Tàm dextro nequeo conscribere Apolline carmen,
Omnia concelebrem quò benefacta tua.
Scribere quæ nequeo, nostris impressa medullis
Sint, & quæ taceo mente animoq; colo.
Spiritus hic fragilis citiùs moriturus in auras
Ibit, & innatus deseret ossa tepor:
Quàm fugiant mentem meritorum obliviam nostram;
Et longo Fautrix excidat ista die.

Et

Et quoties de me mea me Fortuna jubebit
Dicere; Te poterit lingua tacere mea?
Dumq; loquar, Te, Te, pariter mea lingua loquetur,
Laudibus ingenuis clara ferere meis.
Postquam rumpentur fragilis mea stamina vitæ,
Interpres noster, charta, loquetur opus.
Nunc ferat & vulget tua facta, os, littera scripta,
Officium peragant lingua manusq; suum.
Tu pia Mens, Cervo similis, dum corpora linquis,
Parta tibi ætheræ corripe Regna plagæ,
Et matura DEO, Christum tibi quærere perge,
Nec nisi adorato Numine fige pedem.
Mundus te tenuit, saturavit melle & aceto,
Te Mundum profugam sistere posse nego.
Mella quidem monstrat, sed fel largitur amarum,
Et quando mel dat, non sine felle dabit.
Ille habet os hominis, credas, sed tigridis ungues,
Ergò fuge, ô pia Mens, si tibi cara salus.
Exaudi arcanum carmen, testudine majus
Orphei, quæ rupes visa movere fuit.
Cætera non repero Cœli miracula, nostris
Grandibus esse scias viribus istud onus.
Frigida membra suis terræ requiescite in umbris,
Concludat bustum corpora cara tria.
Ludvici Nati, Matris, dulcisq; Parentis,
Et reddat Cœlo corpora cara tria.
Hæc tibi sponte mea, ô *Altrix!* monumenta locavi,
Hic Te ut servato Vate maneret honos.
Burggrabium sanguis jussit tua funera flere;
Me pietas: pietas, hæc mihi sanguis erat.

